Prædiken til 23 søndag efter Trinitatis

Det handler om at være synlig. Det handler om at blive set. Vi tæller likes. Vi opdaterer profilbilleder. Er det så små ægte glimt fra vores hverdagsliv. Med hinanden. Det er ofte opstillede designede og redigerede billeder. Med god hjælp fra alverdens filtre og den allestedsnærværende kunstige intelligens. Skabes der ansigter der er så langt fra virkeligheden at det gør os i tvivl om det nu også er hende eller ham jeg kender. Billeder skabes for at give et indtryk. Af det perfekte polerede liv. Når vi har så travlt med at gøre os selv synlige tage billeder af os selv i alle mulige og umulige sammenhænge kommer vi så ikke let til at overse dem, der er omkring os? Jesus står og taler til en stor forsamling af mennesker, der var stimlet sammen på pladsen foran det store tempel. Han taler til dem. Om de skriftkloge. Den religiøse elite i byen. Dem, der ihærdigt studerede Guds lov de 10 bud og de 613 andre bud der findes i de 5 mosebøger i deres bibel. Det gamle testamente. De skriftkloge er selvkronede eksperter i Guds bud. Hvad skulle der nu være galt med det? Er det ikke det gode liv med Gud, der kommer ud af at leve efter hans bud? Hvorfor er det så, at Jesus altid er sådan ude efter de skriftkloge? Fordi de har det hele i munden. Det kan godt være, at de skriftkloge kan Guds bud udenad både forfra og bagfra ligesom Klodshans ene bror kunne det latinske leksikon og indholdet af byens aviser fra de sidste tre år udenad både forfra og bagfra. Men det som Jesus sætter fingeren på det er, at de ikke lever efter Guds bud. Jeg lever efter de kristne livsværdier. Det er blevet moderne at sige det. Men bliver det bare ved ordene? De ord, der er så lette at sige og bekræfte hinanden i? Men er det nu så let som det lyder? For Guds bud om at du skal elske din næste som dig selv er ikke et bud du kan leve efter når du har lyst, når du lige er i humør til det, når du har et par timer i

overskud. Det er et bud der gælder hverdag fra morgen til aften. Og bestemmer du selv hvem der er din næste? Det er ethvert menneske du møder på din vej. Også ham du ikke bryder dig om. Jesus er ude efter de skriftkloge. Fordi de har det hele i munden. Fordi det de siger ikke bliver til det de gør. De har så travlt med at være synlige. At skilte med deres rettroenhed. De sørger for at bede på gadehjørnerne så folk ikke kan undgå at lægge mærke til hvor fromme de er. Men Jesus har gennemskuet, hvor falske de er. Fordi de glemmer. Det vigtigste. Kærligheden. De glemmer at Guds bud hviler på kærlighed. Hvad er det største og det første af Guds bud? Det er at elske sin Gud af hele sit hjerte og af hele sin sjæl og af hel sit sind – hvordan gør man så det? Ved at elske sin næste som sig selv. Ved at vise omsorg for sit medmenneske. Vi møder en enke. Hun er de selvoptagede skriftkloges diametrale modsætning. Det kan godt være. at hun ikke kan huske alle Guds bud. Men hun husker kærligheden. Den kærlighed, der viser sig i den stilfærdige omsorg som ikke tiltrækker sig den store opmærksomhed. Hun lægger to småmønter i den indsamlingsbøsse, der stod ved indgangen til templet, hvor de penge man lagde i gik til templets drift og til fattigforsorgen. Gør hun det for at iscenesætte sig selv som hende med det gode hjerte? Nej. Gør hun det for at blive set? Jesus ser hende. Jesus ser dem ingen andre ser. Han ser det som ingen anden ser. Som der står et sted i GT: Gud ser ikke som mennesker ser. Mennesket ser på det som er for øjnene. Men Herren ser på hjertet. Han ser mennesket bag. De to småmønter. Han ser den dybe selvforglemmende kærlighed, der ligger bag det hun gør. I sin sorg over at have mistet sin mand i sin ensomhed og i sin umulige økonomiske situation kunne hun så ikke let være sunket til bunds i sig selv. I selvmedlidenhed. I bitterhed. Hun tænker: hvad kan jeg gøre? Med det, der er

mit. Kan enken inspirere os til at tænke: hvad er mine to småmønter? Hvad har jeg selv at give? Enken giver alt hvad hun ejer og har. Det ser Jesus. Minder hun ikke om Jesus selv? Som ikke holdt noget som helst tilbage af det han havde at give. Som tilsidesatte sig selv. Fordi der var noget der var vigtigere. Kærligheden. Til Gud. Kærligheden. Til det enkelte menneske. En kærlighed, der var så stor, at han gav sit liv. På korset. For at give os tilgivelse for vores synder. For at sætte os fri til at leve. Med gavmilde hjerter. Og aldrig glemme kærligheden. Amen. Ære være faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen